

# MISTROVSTVÍ SVĚTA MLÁDEŽE V ŠACHU 2012

**ANIČKA VAVŘÍNKOVÁ V REPREZENTAČNÍM DRESU**



**MARIBOR, SLOVINSKO, 07.11-19.11. 2012**

## Mistrovství světa mládeže 2012 – Anička Vavřínková v reprezentačním dresu

Letošní mistrovství světa mládeže hostí ve dnech 7.11. až 18.11.2012 pro nás relativně dostupná destinace, slovinské podhorské město Maribor.

Českou republiku v kategorii dívek do 8 let reprezentuje letošní mistryně ČR, členka Lokomotivy Brno Anna Vavřínková, s laskavou podporou společnosti DOPRAVNÍ STAVBY Brno, s.r.o. a mateřského klubu Lokomotiva Brno, o.s. V kategorii chlapců do 14 let jihomoravskou metropoli ještě zastupuje bývalý člen Lokomotivy a současný reprezentant Durasu Brno Martin Blahynka.

Pokusím se zde čtenářům webu Lokomotivy průběžně zprostředkovat reportáž z MS, samozřejmě s akcentem na vystoupení Aničky Vavřínkové.

### 7.11.2012 – Den první: Podkrovní apartmán pro mistryni ČR

Celá česká výprava cestuje do Mariboru individuálně auty, s dohodou srazu na místě. Z Brna vyjíždíme společně jedním autem, když nás Blahynkovi přizvali do svého vozu. Dohodnutý čas odjezdu se sice mírně posunul, ale v 10.30 vyrážíme z Brna směr Vídeň, Graz a po bezproblémové cestě přibližně v 15.30 přijíždíme do relativně malého, ale nového moderního horského střediska nad Mariborem, nesoucí jméno Hocko Pohorje. Zde budeme po dobu konání šampionátu bydlet, jíst, relaxovat a připravovat se na šachové boje.

Při akreditaci na recepci jsme odevzdali pasy, výměnou za elektronické čipy od apartmánů, registrační karty hotelu Bona a jakési „skipasy“, které nás pustí údajně na gondolu, kterou se máme přepravovat k hlavnímu hotelu Habakuk, kde budou probíhat vlastní šachová klání. Postupně jsme se pozdravili s reprezentačním trenérem mládeže Davidem Kaňovským a některými dalšími členy českého týmu.

Hotel Bona je složen ze dvou, dle mého názoru téměř nových apartmánových domů. Téměř celá česká výprava byla recepční odeslána do domu č.10, jen my s Aničkou jsme dostali pokyn přesunout se několik metrů dále do domu č.11. Odměnou za přesun je nám z mého pohledu luxusní, velmi prostorný a moderní podkrovní dvoulůžkový apartmán, se samostatnou ložnicí, obývacím pokojem s TV a krbem, kuchyňským koutem s kompletním vybavením (myčka, mikrovlnka, toustovač a další pro chlapa úplně nesmysly) a velmi pěkným sociálním zázemím. Nejdůležitější kuchyňský spotřebič – lednička, byla taky vzorně připravena a tak jsem ji velmi rychle obsadil pro přežití v horách důležitými tekutinami a následně provedl nezbytnou preventivní desinfekci zažívacího ústrojí. Zatím jedinou vadou našeho bydlení je nefunkční datová zásuvka, a tak je mi prozatím apartmánové wifi k ničemu. A jelikož se mě k síti nepodařilo připojit ani mým přenosným konektorem, jsem v tuto chvíli pořád bez internetu, ale věřím, že již zítra se závadu podaří odstranit.



Ložnice



Obývací pokoj



Obývací pokoj



Jídelní kout

Po úspěšném ubytování jsme si s Aničkou krátce prošli zdejší středisko, shlédli mimo jiné bazénovou halu se saunou a vířivkou (jednorázový, údajně časově neomezený vstup za 5 Euro) a přesunuli se do restaurace k první večeři. Přivítal nás ochotný personál, formou švédských stolů jsme zvládli české smažené řízky s hranolkami ve slovinském podání, poté salát a dezert, pívko pro tátu (no pívko, spíš světlá nahořklá voda, ale tady to asi nikde lepší nebude....), stolní vodu pro Aňu a první půlden máme za sebou.

První kolo šachových klání o světové mistrovské tituly začíná zítra v 15.00 hodin. Z pohledu na startovní listiny vyplývá, že by teoreticky mohlo dojít k odvetě druhého kola letošního pražského ME, kde Anička ztratila výrazně lepší pozici se španělskou soupeřkou Cecilia Guillo Longares.

Průběh a zpravodajství z turnaje můžete rovněž sledovat na internetových stránkách pořadatelů: <http://www.wycc2012.com/>

### 8.11.2012 – Den druhý: Chaotický úvod, exotika z MAS a domácí úkol pro tátu

Ráno jsme se probudili do nádherného slunečného dne. Anička se dodívala na pohádku, u které večer spokojeně usnula. Po snídani jsme chtěli trochu více prozkoumat okolí. Brzy jsme našli avizovanou gondolu – klasickou lyžařskou lanovku, vajíčko, kterým jsme se z výšky 1040 n.m svezli dolů do Mariboru, pár metrů od hotelu Habakuk.



Hotel Bona, Bolfenk 11, my bydlíme v podkroví



Stanice hlavního dopravního prostředku, lanovka Mariborsko Pohorje

Bez akreditačních karet jsme se v klidu dostali do vnitřních prostor, které vypadají velmi honosně. Až později jsem se od pana Kaňovského dověděl, že zde se budou odehrávat pouze zápasy U8+G8 a G10, ostatní kategorie budou odehrány ve druhém hotelu, resp jeho velké sportovní hale, vzdáleném cca 100



Hotel Habakuk – exteriér

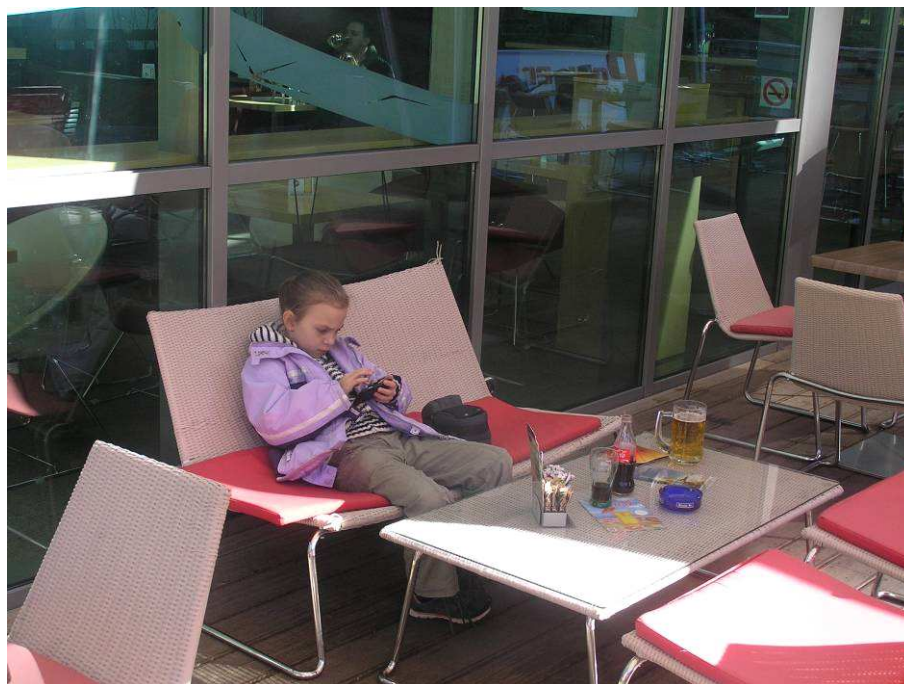


Hotel Habakuk-interier, Anička

Po asi hodinové procházce po okolí hotelu a sjezdovek a Aniččině rozcvičce na místním hřišti jsme se rozhodli vrátit lanovkou nahoru. Jenže ta měla odjezd až za cca 40 minut, přestávku Anička vyplnila řešením několika diagramů na mém mobilu, já jsem ochutnal místní točené „Laško“-no bylo to o něco lepší než lahvové včera večer..., ale pořád zlaté domácí Starobahno. Zde se setkávám konečně s funkční wifí (v apartmánu bohužel setrvalý stav), ale Aniččinu soupeřku pro první kolo pořadatelé stále ještě neodhalili.



Hotel Habakuk - okolí



Anička se připravuje řešením diagramů, na stole místní „Laško“ pro doprovod

Po obědě na 13.30 svolal hlavní trenér společný sraz celé výpravy a po sdělení několika základních informací následoval hromadný přesun k lanovce.



Společný sraz české výpravy (Anička, P:Šimáček, Martin Blahynka, Sergei Berezjuk, Tadeáš Kriebel)

Tady pak nastal první očekávaný zádrhel – Filip Nový nemá pas na lanovku a tudíž všichni s pochopením čekáme na jeho opakovaný příchod z hotelu. Lanovkou jsme se tedy přesunuli opět dolů a zamířili do hotelu Dras, v jehož velké sportovní hale proběhne od 14.30 slavnostní zahájení a následně se zde bude hrát většina kategorií.

Hala se velice rychle téměř absolutně zaplnila a bylo zřejmé, že s tak masovou akcí projektanti sportoviště při dimenzování sociálního zařízení nemohli počítat. Fronty na toalety se rozmanitě vinuly z chodeb až do sálu, kde ve 14.30 slovinskou hymnou (alespoň předpokládám, že to byla hymna pořadatelů, no kdo ví) šampionát začal. Žádné ohňostroje, žádné hadí (čí kdoví jaké) vlnící se herečky, žádné meče ani šavle. Ušetřené statisíce. Ceremoniál byl skromně strohý, ale účastníky evidentně nijak nevzrušoval. No a když nás s Aničkou nějaký omladina již ve 14.45 začal vyhazovat ze židle, že prý tam hraje, Anička s konstatacím: „Stejně tomu nerozumím a ani to neslyším a už chci konečně vědět, s kým hraju“, zavelela k předčasnému přesunu na ten „náš správný hotel“, tedy ten náš HABAKUK. Přeplněnou halou jsme se tedy prodrali ven a v klidu odešli.

Následně, již v chodbě před salónek v Habakuku se objevilo několik shluků různě gestikulujících a vlnících se těl a obličejů všech barev, z čehož se dalo rychle usoudit, že „už to tam je!“ Odveta za Prahu se alespoň nyní nekoná, řádek číslo 41 v kategorii G8 píše: VAVRINKOVA ANNA, CZE – GOH JIE YI, MAS. Podle jména jsem vytušil nějakou Asii či Indonésii, ale MAS jsem z fleku nedal. No nevádí, říkám Aničko, dozvíme se to u stolu před partií a udělám Ti na památku atraktivní fotku. Ale kdeže?! Pořadatelé zcela nepochopitelně nepustili nikoho z rodičů s dětmi do sálu ani na obvyklých pět minut! Vztekli rodiče zuřili všemi světovými i jinými jazyky, nekompromisně se tlačili přes pořadatele do dveří...naprosto zbytečný chaos, zlost a panika. Osmileté děti v cizím prostředí a maminka, tatínek nebo alespoň trenér ho nemůže ani usadit a pomoci mu se zorientovat v absolutně chaotické a docela stresové situaci. „Only players, only players, no parents! Pořád dokola, jako na kolovrátku. Nechápal jsem. Anička to našťěstí zvládla dobře, protože měla již za sebou letní zkušenost z Prahy.

Docela vytočen jsem se přesunul do přilehlého lobby salónek, který spolu s ostatními prostorami mimo hrací sál na rozdíl od Prahy kapacitně docela dostatečně pokrýval potřeby velkého počtu doprovodu. Zapnul jsem tedy své PC, wifi připojeno!, a já zvědavě „googlím“ MAS. Po chvíli je tajenka rozluštěna – Aniččina soupeřka v prvním kole je mistryně MALAJSIE. V salonku sedím s některými ostatními členy naší výpravy, na připraveném plátně očekáváme on-line přenos, nicméně hned po začátku prvního kola se objevuje živá projekce aktuálního dění přímo v hracím sále. Aňu vidím několikrát v záběru, ale ani letmý záběr ze šachovnice neříká nic konkrétního.

Asi za 40 minut přichází Van (H12) s hlášením prvního bodu pro CZ – kontumace!, soupeř se nestihl dostavit. Tady se sluší podotknout, že pořadatelé upustili od nesmyslných pravidel nulové časové tolerance (dali 30 minut) a sofijského pravidla (zákaz nabídky remízy do 40 tahů). Dále přichází další pozitivní zprávy, vítězí Karin Němcová v G10 a v G12 otočila údajně prohranou partií Blanka Brunová. Čekáme tedy na Aničku a Julinku Vilímovou.

Jestliže se do podvědomí lehce, ale zálučně vkrádala myšlenka, že by to se šachovou kvalitou dětí v Malajsii nemuselo být až tak žhavé, tak byla z mysli po 2,5 hodinách rázně vyporoučena. Anička přišla unavená, ale celkem smířená a v klidu, prohrála s lepší soupeřkou. Špatně zareagovala hned v zahájení na soupeřčinu francouzskou hru, nepochopila téma nutnosti hrát o centrum a být v partii neudělala vyloženou hrubku (sice brzy ztratila centrálního pěšce, ale hrálo se dál), zaslouženě prohrála. Soupeřka na tento útlý věk docela přesně trestala Andulčiny nepřesnosti, správně cílila na její slabiny. Zkrátka hrála přesněji a nezbyvá nic jiného, než poslat blahopřání do Malajsie.

Po večeri a návratu na hotel při večerním převlíkání Anička hlásí, že neví, jestli jí do konce pobytu vyjdou spodárky a ponožky. Tak ji uklidňuji, že to zvládneme, že horší by bylo, kdyby v ledničce do konce pobytu nezbyly desinfekční prostředky! Bohužel pro mě, hrozí asi obojí! To pak bude domácí úkol pro tátu!☺

## 9.11.2012 – Den třetí: Den blbec, aneb túú morou ve fiftýn před nait rande na recepci

I dnešní ráno mě probudil svit ranních slunečních paprsků a šimrání nějakých prstíků, předpokládám, že byly Andulčiny☺. Bystře jsem musel odpovědět na otázku: „Tati, s kým dneska hraju?“ Po mé odpovědi, že s holčičkou z Řecka, ranní výslech pokračoval stylem: „A to je taky na druhém konci světa? Ne, to je v Evropě, Aničko. A tati, jak daleko je Evropa? Evropa jsme my, tady. A proč tady v Evropě nemáme moře? Máme v Evropě moře☺ A kde je u nás moře?“.....atd dalších cca 5 minut. Jako by už po deseti minutách po probuzení bylo jasné, že dnešní den to půjde hodně ztěžka.

Během snídaně ukázal dolnobenešovský rodák, Fide Mistr a člen ligového Nového Boru Tadeáš Kriebel Aničce místní kouzelné ubrusy; to jsou takové, které nesají kapky vody a ty po něm pak kloužou; bohužel po něm nekloužou Andulčiny kaluže polívky, čaje, nudle, rýže a další dary.

Po snídani (párek, klobás, samé zdravé kalorie) jsme oba s Aničkou nastoupili do práce. Já jsem začal vyřizovat spoustu pracovních povinností (během dopoledne asi 30 sms a cca 15 emailů), Anička pracovala na svých školních povinnostech, během nichž mě stíhala zásobovat otázkami typu: Tati, co je to lesní zvěř?“...Měla dnes opravdu zvědavé ráno. V 11.00 byla objednána k náčelníkovi Dejvovi (nebo Dejfovi?, sám nevím, děti vědí) na rozbor včerejší partie a přípravu na dnešek. Během asi hodinky, co je Anička pryč, řeším asi 20 věcí do práce, k tomu domácí rekonstruovanou koupelnu (sousedí se dočkali☺), dohaduji se na dálku s dodavatelskou firmou a k tomu všemu ještě včera ztracená nebo ukradená manželčina moje platební karta. Po hodině u trenéra Anička přichází a na můj dotaz: „Co ti říkal?“ odpovídá: „Dneska budu hrát d5 (skandinávskou) a včera jsem měla hrát hned d4.“(ve francouzské po černého e6). No až seknu se stavařinou, budu taky trenérem (nic ve zlém☺). Pak mi Aňa šlohla foťák a vydala se na další samostatný průzkum okolí, výsledek jsem ještě neviděl. Čas dnes běžel doslova zběsile, už jsme museli na oběd a chtěl jsem, ať si Aňa po obědě alespoň na chvíli lehne a odpočine. Do práce jsem slíbil poslat nějaký výstup pro právě probíhající reklamační řízení během dopoledne, pořád to nemám a je skoro jedna hodina. Tak tedy přerušit, rychle na oběd, zpět a na chvíli lehnout.

Do dvou minut zvoní zvonek a přichází paní recepční, pravděpodobně konečně řešit nefunkční připojení k netu! Začíná živá diskuze mou „plynulou angličtinou-ruka, noha, yes, no, no connect. Trvalo jí asi patnáct minut, než pochopila to, co jsem reklamoval už na začátku, do apartmánu nejde vůbec signál, dala si říct, až když jsme přímým kabelovým propojením vyzkoušeli téměř všechny zásuvky..., to není nic proti ženským, ale...). Tak že ona prý teď bude „cool“ na Telecom nebo kam, mě je to fuk, jen ať už to funguje, včera jsem zaplatil 270 Kč za datový balíček 50 mega přes čudl a myslím, že tak pozitíří to bude víte kde, že? Pak že prý přijde Lojza technik dneska večer (pokud nebude mít páteček..., no měl ho) nebo too morow (nebo jak se to píše- túúú morou). Ještě mě pak odchytila na našem srazu před odjezdem dolů a že teda túúú morou internet a že mám coming na recepci mezi ejt a nait. Tak už jsem kontaktoval náčelníka a zítra ve fiftýn před nait sraz na recepci. Tak mi držte palce, nebo mě už fakt z toho šlehne!

Aniččin potřebný odpočinek se tedy nekonal a vše zapadalo do asi již ráno napsaného scénáře. Jen přesun lanovkou proběhl zcela klidně, v Habakuku jsme tak akorát, cca ve 14.40. Anička rychle na záchod stejně jako včera a když se asi za tři vteřiny zeptám, že to bylo nějak rychle, tak se dozvídám, že včera jsem přece kakala, tati☺. Hm. Tak jdeme pomalu k sálu, na chodbě ověřujeme jméno řecké soupeřky – KARAVITAKI EVAGGELIA je v pořádku.

Dnes pořadatelé zřejmě podleli včerejšímu hněvu rodičů a můžeme s dětmi do sálu alespoň před zahájením partie. Anička předává překvapené soupeře malý dárek, dělám pár fotek a přesunuji se mimo hrací sál na včerejší stanoviště, které obýváme spolu s panem Matějovským, panem Jánským a paní Němcovou. Stihl jsem dodělat pracovní resty, několikrát jsem Aničku zahlédl na plátně a zdála se mi v pohodě.



KARAVITAKI EVAGGELIA, ŘECKO – ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČR



Zdání však škaredě klamalo. Po cca 1,5 hodině Anička přišla silně plačící, bez snahy říct, co se vlastně stalo (hrubka?, mat?, figura?)? „Nic, měla jsem nějaké pěšce méně, vzlykala, tak jsem to vzdala.“ Zmuchlaný partiář, nechce mi dovolit ani přepis do Fritze.





KARAVITAKI EVAGGELIA, ŘECKO – ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČR  
1 - 0

Po několika minutách absolutního trucu (u menších dětí se prý tomu říká období vzdoru, ale to já mám doma vzhledem ke své skladbě potěru už nepřetržitě cca 10 let, tak mi to přijde, že se mi musí vzdorovat prostě pořád) se Aňa přece jen trochu uklidnila a daří se mi za její asistence přepis partie. Byl to podstatně horší výkon než včera, ale ke vzdání ještě zdaleka nebyl důvod. Měla jen o dva pěšce méně, pár tahů před koncem mohla jednoho soupeřčina lehce sebrat, měla dva střelce do koncovky...“Bolela mě hlava a chtěla jsem partii ukončit.“ Odešla pryč, aby se za chvíli vrátila opět silně plačící – ztratila jsem z fólie na krku čip na lanovku a čip od pokoje. Tak to už na mě bylo za celý den opravdu docela dost a zavelel jsem k odchodu s tím, že se hezky projde pěšky (šlapala by tam chuděra ještě teď☺). Byla úplně vyřízena, já taky a lednička daleko...Prošel jsem salónek a oba čipy po krátké době našťestí našel na stole u krajanů Příbylových, s tím, že to leželo tady na zemi. Uf, no alespoň tak. Kdybych u paní recepční musel zítra před najt ještě škemrat o nové čipy, kdo ví, co všechno by po mě chtěla☺

Nakonec jsme v Habakuku přežili ještě asi hodinu, já jsem vyrobil tabulku průběžných výsledků jednotlivců české výpravy (příkládám laskavým čtenářům mých výpotků) a už v klidu společně s další částí výpravy jsme se vydali zpět do hor, na večeri. Po ní jsem Aničce prominul obvyklé večerní procedury, aby se z toho dnešního dne mohla rychle a dobře vyspat.

Věřím, že jsme si dnes vybrali ten špatný den, který vždy musí být a že nás čeká hezký a úspěšný víkend. Začíná zítra, fiftýn minyt túú najt, na recepci hotelu Bona.

PS: Aniččina včerejší soupeřka velmi rychle vyhrála na přední šachovnici se soupeřkou cca 1550, z čela startovního pole.

## 10.11.2012 – Den čtvrtý: CONNECTED!!!

Dnešní ráno mě již nebudily sluneční paprsky nad Mariborem, ale věta: „Toho koníka musím sebrat!“ Ne, Anička ještě nebyla na rozboru, ale šachové myšlenky jí evidentně doslova nedávají spát. Po skutečném probuzení následovalo již obligátní: „Tati, s kým dneska hraju? S Rakušankou. Ach jo, na které hrála včera? A co hraje? Nevím, ale dneska vyhraješ.“

Ráno před snídaní jsem chtěl s Aňou udělat rozbor včerejší zpackané partie, ale jako by včerejší den stále ještě neskončil. Volá mě manželka, že firma, co nám dělá koupelnu, jsou doslova čuňata, dali nám k vybrané dlažbě jiný obklad, než byl domluven, a že je to hrozné. Chceme je to nechat shodit, oni, že jsem jim to schválil, kecy, kecy, kecy... Je neuvěřitelné, kolik ještě stále pokoutných firem v dnešní době na trhu přežívá, stylem „slibem nezarmoutíš, umíme, resp. jsme schopni všeho.“ Pak odfláknutá práce, jinak, než jsme to udělali, TO PROSTĚ NEJDE, kvalita ala kolo značky Ukrajina. Takže půlhodina, plánovaná na ranní šachy, opět ztracená několika sms a telefony.

Po již klasickém průběhu snídaně, kdy si Anička vezme dva párky, aby při prvním kousnutí do druhého zjistila, že už nemůže, jsme spěchali na recepci, jelikož bylo mezi domluvenými ejt a najt. Náčelník čekal vzorně dle dohody ve fiftýn před najt, jenže recepce je co, Halík?, recepce je uzavřena. Seriál s nefunkční wifí má tedy další úspěšný díl, mě napadá cosi o postkomunistickém bolševickém přístupu, ale pak si vzpomenu na tu naši koupelnovou firmu, mávnu rukou a jdeme raději s Aňou udělat ten rozbor.

Za půl hodiny jsme s tím hotovi a Anička si snad uvědomuje, že se potřebuje vrátit ke své doposud nejcennější šachové vlastnosti, a to bojovnosti. V 11,00 je domluvena příprava na dnešní zápas s mladou Rakušankou, mezitím tedy vyplní školní povinnosti. Dnešní hlavní témata: Slova nadřazená a podřazená a dále slova souznačná (synonyma). Některé Aniččiny otázky a návrhy správných odpovědí mě vyčerpaly natolik (synonymum k maminka=táta; podběl, šalvěj, jitrocel-slovo nadřazené=tráva), že jsem si jednak zakázal něco dělat do práce (dopadlo by to stejně jako se šalvějí), a rovněž jsem si naordinoval již před obědem desinfekční proceduru.

Blíží se pomalu jedenáctá hodina a já už Aňu pomalu směřuji k Dejfovi, když zazvoní zvonek: Chvilé napětí, otevřu dveře apartmánu a ?, ano je to ON, Lojza technik nach Telecom, že jde na ten valid internet. Pod paží má záložní wifinu (říkal jsem jim, že wifí je ok a že asi do ní nejde žádné datové echo). No vytasil se s mobilem, něco naťukal, pak ještě že se vrátí za fajv minyt, taky že jo, zastrčili jsme samečka do samičky a BINGO! CONNECTED!!! Po čtyřech dnech reklamaci a žádostí je úkol splněn, já jsem připojen přes wifí a na nořasu už to svižně švihá. Odvedl jsem tedy Aňu na přípravu a věřil, že teď se to zlomilo, a proto už dnes připíšeme první úspěch.

Vrátila se nadšená s naučenou variantou krásné oběti bílého jezdce v královském gambitu. Sice jsem příliš nevěřil, že na tuto konkrétní variantu dojde, ale několikrát jsme si ji zopakovali, jelikož se někdy určitě bude velmi hodit. Její dobrá nálada po přípravě mě ještě více utvrzovala v naději prvního kladného zápisu do výsledkové listiny.



Pečlivě připravená varianta – oběť bílého jezdce v královském gambitu (zůstává nepoužito)

Před obědem jsme ještě využili vymoženosti wifi + skype a zavolali domů, odkud za všeobecného veselí dvou Aniččiných sester a jejich mámy začala první video-telekonference ze Slovinska. Už podstatně méně se tato činnost líbila 35 letému strejdovi holek, jehož PC bylo k této činnosti v minutě zkonfiskováno a on musel přerušit hraní stoprvního dílu Hvězdných válek, nebo já nevím čeho. Přepnul holkám mikrofon ze sluchátek do repráků, které asi pamatují ještě Brežněva (30 let právě uplynulo od soudruhova ulehnutí) a ty začaly vydávat zvuky různých kmitočtů a frekvencí, což holky na obou stranách přenosu motivovalo k dalším akustickým projevům. Jelikož jsme ale s Aničkou potřebovali již pomalu jít k obědu, Televarieté bylo ke strejdově spokojenosti ukončeno.

Vedle restaurace, ve které se stravujeme, se nachází bazénová hala, která Aničku doslova hypnotizuje. Anička ve svém věku velmi dobře plave (ve školních hodinách plavání často slouží jako výstražná figurína či nepotopitelný delfín) a samozřejmě škemrá o návštěvu bazénu. Ve snaze trochu jí motivovat, jsem jí slíbil plavání pokaždé, když neprohraje. Zatím Aňa ohleduplně šetří kasu, ale pokud to ani zítra nevyjde, budu muset udělat změnu v motivačním programu a na bazén už ji každopádně vzít. Po obědě jsme se museli jít podívat dovnitř (i když je hala celá prosklená a z venku do ní každý den alespoň dvakrát vidí), zeptat se, kolik to stojí (i když to dávno víme, 5 euro pro každého za neomezený vstup), podívat se, co tam mají (no bazén, vodu, vířivku, saunu, teploměr, lehátka-prostě to, co vidí z venku☺)

Vrátili jsme se přibližně v jednu hodinu a chci, aby si Anička lehla a alespoň trochu před partií odpočívala. To se daří jen částečně a ve 14.05 vyrážíme již za zády ostatních k lanovce. Chvilku ve frontě trávíme klábosením o nesmyslech (proč někteří tady k lanovce přijedou autobusem a my z hotelu chodíme pěšky atd.), pak následuje již tradiční sjezd kabinkou dolů. Před hotelem dělám Aničce pár fotek, aby někdy v budoucnu opravdu uvěřila tomu, že si zahrála na mistrovství světa.



Anička před hotelem Habakuk, Maribor 10.11.2012

Uvnitř v salónku zabíráme „náš stůl“ a jdu s Aňou nahoru do sálu. Do zahájení kola ještě zbývá asi 15 minut, ale už se zde nedá hnout. Rakouská soupeřka – DODU CRINA KARINA je již na místě i s maminkou. Anička předala dárek, imperialistka nám chudým zase nic. Tak té Ani věřím, že dneska vyhraje!



Soupeřka s maminkou



Anička před partii ještě v dobré náladě



#### ANNA VAŘÍNKOVÁ. ČESKÁ REPUBLIKA 0 – 1 DODU CRINA KARINA, RAKOUSKO

Plátno dole v salóncu bylo dnes zprovozněno o něco později, asi až 20-30 minut po zahájení. Bohužel již na některých prvních záběrech kamery vidíme opět plačící Aničku a tentokrát i zřetelný pohled na šachovnici – soupeřčin kůň na a1 = věž nebo kvalita pryč. Ach jo. Za minutu volá kamarád Miloš, že Aňa tam pláče a má věžku míň. Hm. Pořád věřím, že to otočí, soupeřka je mladší a Anička určitě zabere. Pak jsem ještě zaznamenal jeden záběr, na kterém se mi již zdála klidnější (asi chvíli opravdu byla, jak ukázal později průběh partie). Pak už nic, jen krátce po hodině hry plačící Anička dole, že je konec, že nemohla pokrýt mat. Byla ale podstatně méně rozrušená než včera a poměrně brzy se uklidnila a v pohodě jsme partii spolu prošli. Soupeřka byla k porážení a měla být poražena. Anička brzy po dokončení vývinu ztratila věž na a1 (musela krýt dámu a současně neuměla pokrýt dvojúder jezdce na c2). Pak ale zabojovala, útočila, soupeřka dost nepochopitelně odevzdala jezdce v poli, Aňa vzala dámou pěšce na h7 a blížily se maty. Nepřesné pořadí tahů a záměna šachovaných polí umožnily černému králi úkryt až na c8 a b8, Aničce zůstal ve vazbě střelec a konec pak již byl bohužel nezvratný. Velká škoda, dnešní soupeřku měla porazit. Prohrála, ale na rozdíl od včerejška vzorně bojovala až do úplného konce.

Po nějaké chvíli se zcela uklidnila, do toho přišla s první výhrou kamarádka Julinka Vilímová a společně se začala obě děvčata věnovat svému „kulturnímu programu.“ My

ostatní jsme mezitím sledovali výsledky ostatních mladých reprezentantů. Nadchl nás nádherný boj s remízovým koncem mezi Tadeášem Krieblem a jeho arménským soupeřem s elem 2508. Tadek postupně obětoval za krásný útok dvě lehké figury a kvalitu, aby následně musel vynutit remízu věčným šachem v oboustranné časové tísni. Stejně tak jsme věřili ve vítězství Martina Blahynky ve velmi slibně vedené partii s maďarským soupeřem 2353. I jeho partie nakonec skončila smírem, o který však musel usilovně bojovat maďarský favorit.



Zleva p. Pavla Němcová, Ondřej Matějovský, Julie Vilímová, Anička Vavřínková

Celková bilance české výpravy po třech kolech je zatím -1, (26,5 z 54). Nejlepší jsou zatím právě Tadeáš, Martin a taky Karinka Němcová se ziskem 2,5 bodů. Bez bodového zisku zůstává již jen Anička, byť ji celá výprava první úspěch velmi přeje. Chtělo by se věřit, že se může dostavit již v kole následujícím, ale los nebyl příliš přívětivý a na Aničku čeká pro mě docela překvapivě mistryně vždy silného Vietnamu - LE DAM DUZEN. Její zápisy ve Fide kartě dávají tušit, že to Anička bude mít i ve 4 kole velmi těžké.



Tak ať jí příprava dobře dopadne☺

## 11.11.2012 – Den pátý: Změna motivačního plánu, předplatné a počítání do dvou

Dnes se pokusím být stručnější a na rozdíl oproti předešlým dnům budu pokračovat tam, kde jsem dneska brzy ráno skončil.

Anička již opět spí. Toužený kladný zápis do výsledkové knihy se opět nekonal, partie skončila prohrou, bohužel velmi hloupou, soupeřce darovanou. Jestliže jsme se v podvědomí obávali reálné síly mistryně Vietnamu LE DAM DUYEN, k prověrce bohužel v podstatě nedošlo. V přípravě jsem našel jejich několik partií z mistrovství Vietnamu a mistrovství Asie, všude hrála bílými e4 s odpovědí e5 nebo c5. Dohodli jsme se tedy s Aničkou na našem d5, k čemuž reálně došlo. Aňa trochu zpřeházela tahy a po svém c6 hrála s pěšcem méně. Nicméně partii krátkou střední hrou a čtyřtahovou výměnou tří lehkých figur a dam přivedla rychle na začátek nejisté koncovky. Krátce poté, co obsadila svými černými věžemi d-sloupec, mířila na samotného bílého pěšce d3. Toho soupeřka kryla svými dvěma věžemi. Anička, jak říká její trenér Milan Šnorek, v absolutní šachové slepotě ( a asi i matematickém výpadku počítání do dvou), svou věž pěšce na d3 vzala. V podstatě konec partie, který reálně nastal o dva tahy později matem na d8.



LE DAM DUYEN, VIETNAM – ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČESKÁ REPUBLIKA

1 - 0

Už pracují psycho a nervy, Aňa teď nehraje to, co reálně umí. Partie prvního kola trvala 2,5 hodiny (u ní docela běžná doba), dnes bylo hotovo za necelou hodinu. Dnešní rozbor včerejší partie ukázal v tlaku na h7 postupně tři různě obtížné cesty k výhře. Anička zvolila tu čtvrtou, ze které se jí soupeřka vymluvila.

A PROTO JSEM SE ROZHODL PRO POZITIVNÍ MOTIVACI. Již včera jsem byl rozhodnutý, že bez ohledu na dnešní výsledek, večer půjdeme do vytouženého bazénu. Anička po partii zase smutně prohlásila něco ve smyslu :“Ach jo, zase nebude bazén, já tady asi nikdy nevyhraju.“ Tak už jsem ji dlouho netrápil a zeptal se jí, v kolik tedy jdeme na ten bazén? Uplakané oči se zajiskřily, „Jóó“, jdeme na bazén!“, prohra zapomenuta (neměl by být zapomenut způsob prohry). Za chvíli do našeho tábora bohužel dorazila Julča Vilímová se stejným verdiktem partie jako u Aničky. Tak jsme ji chvíli lákali jako sparing pro Aňu, ale nakonec si to rozmyslela. Něco málo po 17.00 jsem tedy s Aničkou vyrazil předčasně zpět, naplnit jí vodní sen. Asi za hodinu jsme se již ráchali v téměř prázdném bazénu, voda 30 stupňů, Aňa ve svém živlu ( a sedmém nebi☺) Já jsem se spíš povaloval ve vířivce, nahlédl

jsem letmo i do sauny, ale jelikož jsem okénkem uviděl dvě natažená mladá ženská těla, raději jsem se svým profilem rychle vycouval zpět do vířivky. Tam se to v těch bublinách lépe ztratí☺



Spokojená Aňa v bazénu

Anička se ve vodě velmi rychle mezinárodně skámošila s nějakými, asi polskými dětmi (pravděpodobně jsem jí byl vzorem v anglické konverzaci při reklamaci wifi) a ke spokojenosti mé i spokojenosti mámy těch dětí ve vodě všechny spolu hravě dováděly. Aňa za mnou několikrát naskočila do whirlpoolu, a tak jí říkám: "To máš předplatné, zítra dva body (hraje se dvojkolo). Néé, když zítra vyhraju dvakrát, tak jdeme ještě jednou, dneska je to za jeden bod!" Opica, tady do dvou umí počítat dobře a rychle, u šachovnice počítala kdoví co a kdo ví kolikrát☺. Souhlasím a jsme domluveni na odchodu z bazénu na 19.30, abychom se v klidu navečřeli a kolem deváté byla myš v posteli.



Anička ve vířivce s polskými dětmi

Je 19.30 a vycházíme s Aničkou z vody. Na břehu bazénu se objevuje Karinka Němcová se svou maminkou... A je to jasné. To jí nemůžu udělat, teď jí nesmím odvelet.

S Karin neskutečně ve vodě řadí, závody, akvabely, stojky, kotrmelce, delfíni, vířivky – být holky starší, řekl bych: SODOMA GOMORA!



Akvabely české šachové mládežnické reprezentace Karin Němcová a Anička Vavřínková

Já mezitím vedu vcelku zajímavý rozhovor s maminkou všech úspěšných holek Němcových – o obecné užitečnosti všestrannosti dětí (nejen těch šachových), o dlouhodobé neužitečnosti našeho šachové svazu, o (ne)přerozdělování dotačních šachových peněz, o ostudách v cenových fondech na mládežnických Mistrovstvích ČR, Čech, Moravy, o úspěšné aktuální cestě Katky Němcové Amerikou... Rychle uběhne dalších cca 35 minut, jdu akvabelám udělat nějaké foto (ve vodě žádné nadšení a v podstatě jsem pro ně absolutně nezajímavý, nedivím se) a tím pádem má Anička předplacen ten druhý bod☺.

S touhle teorií už na ní samozřejmě nejdu. Vidím, jak je spokojená. Až se do hlavy opět vkrádá jízlivá myšlenka: Vždyť právě proto ty Malenovice vyhrála, ty šachy jsou jen součástí toho, že je jí právě teď fajn. Je skromná, vděčná a je jí fajn. A že to nyní zrovna za plátnem moc nejde, není nejdůležitější. A táta (třeba s nějakými ambicemi) nemá právo jí to nijak bourat a kazit...

Jdeme spolu s Němcovými na večeři, ale u stolu už holkám pomalu padají víka.

Nedivím se. Podávají obdivuhodné výkony. Málokdo z nás břídilů jim sahá sotva po paty. Zvládají bravurně školu, několik běžných kroužků, učí se lehce jazyky, reprezentují nás na nejvyšší úrovni v šachu, vynikají i v jiných dovednostech, mají spoustu zájmů, elánu a energie. Jsou inteligentní, aktivní. Jsou skvělí! Možná až právě tato generace nás vyvede ze společenského a morálního marasmu, ve kterém se již tak dlouhou dobu utápíme!

Zítra je potřeba vyhrát. Čeká nás všechny náročné dvojkolo. Anička se pokusí odrazit na cestu vzhůru v partii s další exotickou soupeřkou - Mwangi Kimberly Wanjiku z východoafrické republiky KENIA. Tak jí, a celé české výpravě, držme palce!

## 12.11.2012 – Den šestý: Deštivé dvojkolo, otcovo selhávání a součet poprvé nad 50%

V dnešním deštivém dvojkole Anička konečně vyhrála, ráno připsala po hodině první dnešní bod české výpravy. Je však objektivní konstatovat, že soupeřka z Keni MWANGI KIMBERLY WANJIKU vcelku ochotně spolupracovala.

Odpoledne však Andulka bohužel opět svou partii vůbec nezvládla psychicky a australské soupeřce DAVIS SHOPIE výhru velmi lehce a rychle doslova darovala. Australanka se k partii dostavila s mírným zpožděním, a proto jsem nemohl zaznamenat ani společnou fotografii před zahájením kola.

Rozrušenou Aničku jsme mohli během odpoledního kola několikrát sledovat dole na plátně. Jako rodič jsem docela bezradný (☹) a i jako psycholog asi zcela selhávám. Z Ani se vytratila její největší dosavadní zbraň-bojovnost a zarputilost a já nejsem schopen jí dostat zpět. Už k partii usedá rozhozená a rozrušená, nedokáže se soustředit a po rychlých tazích dělá školácké chyby, které u ní nebyly vidět už před asi rokem. Nevím, jestli na ní doléhá



atmosféra turnaje, nebo docela stísněná situace v hracím sále, faktem je, že se její partie velmi zkracují a jejich průběh je šachově bohužel čím dál horší. Po partii přijde uplakaná, pak už pokorně spolu uděláme její přepis, ale následně do cca 15 minu je v pohodě, vše z ní spadne a je opět v dobré náladě. Včera po tragické partii si dokonce sama řekla o rozbor u náčelníka ještě dole v sále a pak blbla s ním a Julčou Vilímovou až do večera, musel jsem nahoru odjet sám a dítě mi bylo posléze doručeno a vráceno i s obalem (naštěstí neporušeným).

CO S NÍ? Doslova Hamletovská otázka a přiliš si s ní nevím rady (ó, jak potupné pro ješitného chlapa☹). Nijak ji netlačím do nějakého výsledku, snažím se jí hezky vysvětlit, že tady nehraje o medaile (že by tady byl zakopaný pes?, obecně je zvyklá více vyhrávat než prohrávat, ale taky už má za sebou letošní pražské ME) a že je skvělé, že je vůbec tady s celou českou reprezentací. Nejhorší je, když vidím průběh partií a výkony soupeřek, kdy paradoxně jen v prvním kole (to byl jednoznačně Aniččin nejlepší výkon) prohrála po boji s opravdu lepší soupeřkou (ta hraje aktuálně na samé špici turnaje). Ostatní partie jsou odevzdané a skličující pro mne je, že soupeřky dělají chyby, které Aňa kdykoliv jindy nemilosrdně trestala). Teď ty chyby netrestá a naopak je dělá ona sama a ani nenechá soupeřky vlastně ukázat svou reálnou sílu. Nechci pro Aničku hledat žádné alibi, ale zatím zdaleka nepředvádí to, co již umí (nebo uměla☹). Bohužel. Podmínky turnaje jsou pro všechny stejné a Anička se s nimi zatím moc dobře nepopasovala.

Zítří je volný den, od šachu si dáme absolutní utrum, plánujeme výlet dolů do Mariboru (dle počasí, dnes byla celý den mlha a deštivo), tak uvidíme, co bude dál. Turnaj se přehoupł do druhé půlky a Aňa by potřebovala nějak nakopnout. Třeba to vezmu opravdu do svých rukou, nebo lépe nohou a zkusím to zítřa sám, třeba na svahu sjezdovky☺. U Aničky se nikdy neví, co zabere☺

Ve středu v sedmém kole bude čekat soupeřka z Libanonu, pro někoho možná překvapivě – země skvělého bílého vína.

Dnes odpoledne však celkově česká výprava zaznamenala doposud nejlepší zápis 13 z 18 možných bodů a o jednu partii se poprvé v turnaji dostala nad 50% celkového bodového zisku.



ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČESKÁ REPUBLIKA - MWANGI KIMBERLY WANJIKU, KENIA

## 13.11.2012 – Den sedmý: Dneska máme volno, dolů jdeme kolmo! Zrušte Flexistav!!!

Dnešní ranní pohled do okna byl bohužel stejně neutěšený jako ten ze včerejšího odpoledne-mlha a dešť. Chtěl jsem to v betli trochu prodloužit, ale malá myš mě to tolerovala jen chvíli. „Pojď už na snídani, já chci jít do městečka pro pohledy dědovi a babičce“, začala naléhat asi v 8.30. Musel jsem rezignovat a stejně začaly chodit pracovní sms a emaily (povinně zakázat veškerou elektroniku na dovolených a rodinných akcích!!!). Pro dopolední program jsme uzavřeli kompromis: Anička chvíli hry na PC, pak oba práce, odpoledne výlet dolů do Mariboru. Výsledek: Aniččinu práci jsem s ní musel udělat já, moji mě ona nechala udělat tak z cca 20-30%. Tomu se říká demokracie...

Opět se velmi rychle přiblížil čas oběda, počasí dává naději na výlet bez deště. Aničce se cestou na oběd vrací zvědavá nálada (normální ženská, že): „A tati, jak jste se poznali s mamkou?. Já už nevím, to je hrozně dávno☺. (Kdyby mě máma slyšela, možná bych v tom luxusním apartmánu mohl zůstat o něco déle). A tati, vy jste s mamkou chodili do jedné třídy? Aničko, jsem o osm let starší. No já bych to taky jednou taky chtěla umět jako vy (konečně moje krev, ale mohla říct: jako TY). A jako co, Ani? No seznamovat se. My s Honzou chodíme do jedné třídy, už jsme se dávno seznámili, a dělali jsme tajemství, co neví ani jeho máma, ani tobě to nemůžu říct! (Honza je spolužák, kamarád, milenec, spoluhráč na PC a kdoví co ještě). Akorát ti řeknu, že jsme to dělali pod peřinou!“ A je to tady. V osmi letech. Pod peřinou. Hm. A pak kdo ví na co u té partie myslí.? Honza, Králík jeden.

Naštěstí jsme v restaurantu a nemusím se dovídat další veselé příhody z natáčení ve třetí béé, oběd otáčí Aniččiny myšlenkové pochody. Po obědě rychle vyrážíme s batůžkem na zádech (Turisto komunisto) k lanovce s cílem podívat se do nitra Mariboru, ale hlavně koupit a poslat ty pohledy. Bohužel si neuvědomuji, že když se dnes nehraje, tak lanovka jezdí vždy jen chvíli, cca 10-15 minut po každé celé hodině. Je 13.30....

Mlha se zvedla a z vrcholu vedle stanice kabinky se nám otevírá krásný pohled dolů na Maribor. Anička hlásí, že než abychom půl hodiny čekali, tak raději půjdeme dolů pěšky.



Anička krátce po rozhodnutí: Jdeme dolů kolmo!. V pozadí Maribor

Chvilku váhám (sice známe svoje lidi, ale není tady Elsa, ten morální rozvraceč☺), prudký svah, mokro, moje špatné boty, ale pak rychle zvedám Aničkou hozenou rukavicí: „Tak jo, tak jdeme, udělám Ti fotku a vyrazíme.“ Sám jsem trochu podcenil sklon a délku trasy, ale Anča to zvládla bravurně. Postupovali jsme téměř kolmo dolů, chvíli po sjezdovce, chvíli po nějakých pěšinkách. Byl to docela záprah, samozřejmě především na stehenní svaly. V duchu jsem měl obavy, aby Aňa sebou někde nesekla, ale nakonec jsem tomu byl několikrát bliž (zapomněl jsem totiž jít po obědě do ledničky a s prudkou změnou tlaku se u mne dostavovaly hluboké závratě☺). Taky jsem si vzpomněl na to nakopnutí, co by Anča potřebovala☺. Několikrát jsme pozdravili místní srnky a v dolních pasážích zběhli do nějakého úzkého lesního koryta, po kolena v listí, ale po dočasné ztrátě azimutu se nám z lesa pod lanovkou podařilo vyklouzat a dorazili jsme v pořádku po 90 minutách dolů. Hezký výkon!



Sestup zahájen



Kabinková lanovka Mariborskoje Pohorje, dole Maribor

Po krátkém mezipřistání v Habakuku (pití, kakání, čůrání) jsme naskočili do právě přistaveného autobusu č.6 a nechali se dopravit do samého centra Mariboru. Plánovaná prohlídka centra se vzhledem k pochodáku značně zredukovala (musíme dát ještě jednu repete, koupit padárky). Stačili jsme projít hlavní náměstí a několik úzkých uliček, koupit dva pohledy i postmark. Anička si úkol splnila, napsala i poslala pozdrav do Benešova a Havířova a spěchali jsme zpět. Autobus nás vyklopil zpátky před lanovkou v cca 18.10, ale verdikt „vlekačky“ byl jasný. Již Closed, další v seven. Hm, Aňa koketovala s bazénem, já jsem to úplně nezavrhoval, ale tím je to jasné, ráchat se půjdeme zítra. Takže máme 45 minut času a nezbyvá nic jiného, než se obětovat a v pizzerii u lanovky vložit do večerního kulturního programu jedno Laško a jednu Colu.

V 19.00 nasedáme do kabiny, Aňa už trochu tuhne (nedivím se). Za chvíli jsme nahoře, Anička skypuje domů holkám a já oživuji zdechlý mobil. Za chvíli na něm zasvítí zpráva od Dejfa: Ve 20.00 hromadné focení. OK, to je akorát, pak večere a spát.

Jenže to netuším, že vrchol dnešního dne teprve přijde. Doma v Kuřimi je od 19.00 na scéně naše koupelňová firma (Flexistav, teď už to mohu klidně napsat) a spolu s předsedou našeho družstva se manželce snaží vnutit předání rekonstruované koupelny

s tím skvělým obkladem soklu, který jsme si přece vybrali (ten, který jsme rázně zavrhli). Probíhala asi dost nehezká nátlaková akce tří spolu zadráplých chlapů versus manželka. V 19.30 spolu krátce mluvíme skypem a na dálku vnímám, že jim moc nemohla vzdorovat. Jdeme s Aňou na focení, posílám jí dál a venku vytáčím dnes počtvrté (třikrát marně) číslo našeho předsedy. Půl hodiny do něho hustím, co to je za přístup, jestli je pán klient nebo firma, jestli žijeme v ČR 2012 nebo na Ukrajině v roce 1980, už ze mě lítají slova o bolševických manýrách, lhářích, nezodpovědných leplech, kteří nám málem vytopili kotlem byt, nechali nezamčené vchodové dveře, mluvím o včerejší dohodě a slibu stavbyvedoucího Flexistavu, který mě dal ....., nic, nic, nic. Ukrajina 1980. Bezmoc a beznaděj. Družstevní byt, není Váš, dílo není důvod nepřevzít, oprava (? , jaká oprava, náprava zpraseného díla) je technicky riskantní...kecy, kecy, kecy, alibismus, hlavně žádnou zodpovědnost. Ukrajina, Rumunsko. Borci dneska protlačili svou, ale nechápou, že v dnešní době nejlepší reklamou je reference (především ta negativní).

A proto poučení a rada pro všechny z Vás, kteří jste vydrželi dočíst moje dnešní tlachy, zní: ZRUŠTE FLEXISTAV, s.r.o ! Vy všichni, kteří by jste uvažovali o tom, že jim někdy dáte nějakou práci.

### 14.11.2012 – Den osmý: Dolnobenešovská rovnice

Dnes opět, trošku zlehka začnu tam, kde jsem včera skončil dřív, než jsem se nervnul. Zatímco já se marně domáhal nápravy zpraseného díla v naší koupelně, v náčelníkově komnatě probíhalo focení našeho národního týmu. I Anička přinesla náš foťák, a jelikož jsem se s předsedou „nečekaně“ zakecal, nešlo na mne čekat ve studiu, kulisy byly připraveny, aktéři také - tomu rozumím©. Dle pozdější informace Aničky následovalo různé pózování pro reportéry všech důležitých světových médií, kteří se předháněli ve snaze ukořistit do „svého Blesku“ tu nejpikantnější fotografii z tábora českých favoritů. Poté, co již všem došel kinofilm šířky 24 mm (některým novinářům ze západního světa se dokonce přetrhl), usoudili Aňa s Náčelníkem, že ten můj foťák tam na komodě neleží jen tak pro nic, za nic. A jelikož jsem byl hodně daleko a ruce jsem měl v tu chvíli beztak roztřeseny, chopili se Náčelník se svým Asákem mého „děla“ a zaznamenali několik snímků našich hvězd, které jednou mohou doslova vstoupit do historie. Jak hvězdy, tak snímky. Jejich posouzení ponechávám na zralé úvaze laskavého čtenáře, přiznávám, že některé záběry byly zcela nepublikovatelné a musely být i v dnešní pohnuté době cenzurovány.





The Czech National chess team, authorized: Dejř Kanovsky and Paul Simacek, camera: Olympus by Tomas Vavrinek. 13.11.2012, Maribor, Slovenia, Hotel Bona, Bolfenk 10, apart. 1020, 20:26.

Autorská práva přísně vyhrazena!

Dnešní den pak začal klasicky, nějaké běžné všetečné ranní dotazy Aničky byly přerušeny pracovními telefonáty z jedné naší (projekčního Ateliéru Habina) stavby v Brně. Následovala již typická snídaně párek, klobás, vaječinka, dále pak Aniččina škola (něco málo) a tátova práce (ještě méně), Anička hry na PC, v 11.00 příprava na dnešní kolo u náčelníka a tak dále a tak dále. Příjemný oběd s tatínkem a slečnou Jánskými. Současně zaznamenáváme nepříjemnou informaci o nemoci Nely Pýchové a Julči Vilímové, tam již musela být nasazena do záchranářské akce hlavní zdravotní persona našeho teamu, paní Němcová. Po obědě následuje přesun k lanovce, sjezdem dolů rekapitulace včerejších pěších sestupů (ten náš nebyl jediný, ale jako jediný byl ten kolmý!) a blíží se zahájení sedmého kola.

Dva členové letošního reprezentačního týmu, Tadeáš Kriebel a Anička Vavřínková, mají v sobě šachové kořeny, vyrůstající ze severomoravského šachového klubu TJ ŠK MSA Dolní Benešov. Tadeáš je dolnobenešovským rodákem a odchovancem místního ŠK, Aniččin otec (autor těchto řádků) rovněž tak, Aniččina maminka byla místním šachovým klubem unesena z jejího mateřského oddílu TJ Bystřice pod Hostýnem krátce poté, co učinila osudové rozhodnutí provdat se za jednoho šachového blázna z Dolního Benešova. V době, kdy se Tadeáš začal šachu seriózně věnovat, Anička seriózně a usilovně sála mateřské mléko a již sbírala síly na společné setkání v šachové reprezentaci v roce 2012☺.

Oba dva – nejzkušenější reprezentant a s ním benjamínek letošní výpravy, píší spolu v Mariboru doposud nevyvrácenou šachovou rovnici: Body české reprezentaci přináší vždy pouze jen z nich! V prvních čtyřech kolech bodoval Tadek, Anička vyšla naprázdno. První Andulčin kladný zápis do výsledkové listiny v pátém kole, současně první Tadekova prohra. V šestém kole vítězí Tadek, Anička prohrává. A dnes?

Anička je celý den v dobré náladě, ale průchodem hlavními dveřmi hotelu Habakuk opět vadne, začíná smutnět, červ pochybnosti opět začíná intenzivně vrtat. Pře odchodem k partii naštěstí u stolu přijímá od paní Němcové tubu „vítězných bonbónů“. Před začátkem partie s libanonskou soupeřkou ARNELIAN NANOR opět poplakává (mám strach, že zase prohraju..). Snažím se jí uklidnit, ale už věcem nechávám volný průběh, jelikož jsem se smířil s faktem, že to bohužel nejsem schopen pozitivně ovlivnit. Odcházím ze sálu dolů na

stanoviště, které již pravidelně sdílíme společně s pány Matějovským, Jánským, paní Němcovou, postupně se přidávají trenéři p. Kaňovský, Šimáček a Berezjuk.



ANNA VAVŘNKOVÁ, ČESKÁ REPUBLIKA - ARNELIAN NANOR, LIBANON

1 - 0

Kamera dnes snímá situaci v sále z jiného místa, někde z ochozu vidíme konstantní celkový horní pohled do hracího sálu. V moři malinkých těl matně, ale pozicí přesně, identifikuji Aniččina záda. Vrtí se, ale od partie se nezvedne, a to nevěstí nic moc dobrého. (Pokud je Aňa v klidu a pohodě, od partie občas vstane a „trajdá“.) Asi po hodině však najednou vidím prázdné Andulčino místo, ale soupeřka sedí a přemýšlí. Co se děje? Za chvíli kamera zachycuje klusající Aničku zpět k partii (asi z toalety nebo občerstvení). Už tu mojí myš dobře znám a tuším, že dneska to vyjde (Kdyby to měla prohrané, nebyl by to svižný poklus zpět☺). Za chvíli je vysmátá Aňa dole a hlásí druhý bod! „Dala jsem mat, a s věžkou míň!“. Přesně jsem to odhadl. Trápila se, ztratila věž a seděla přikovaná, asi uplakaná. Nevzdala to, zabojovala, připravila v útoku matovou past a vyšlo jí to. Když bylo jasné, že se už soupeřka nevysmekne, šla se proběhnout☺.

Příznivou zprávu ihned odesílám na dolnobenešovský web. Načež maminka Tadeáše obratem Aničce blahopřeje a prognózuje: „Tak to zase Tadek dopadne blbě..“ Na team pointu proběhne rozbor Andulčiny partie za vedení hlavního trenéra, a za chvíli se v průběžně aktualizovaných výsledkových listinách objevuje nepříjemná zpráva: Kriebel Tadeáš (2359) – Mammadov Zaur (2449) 0 – 1 ☹. Dolnobenešovská rovnice bohužel platí i po sedmém kole.

Tadek se za chvíli objevuje u našeho stolu a spouští s kompletním trenérským triumvirátem analýzu své partie. My ostatní se rychle ztrácíme v jeho propočtech a riskantních variantách, které dnes bohužel nevedly k úspěchu.

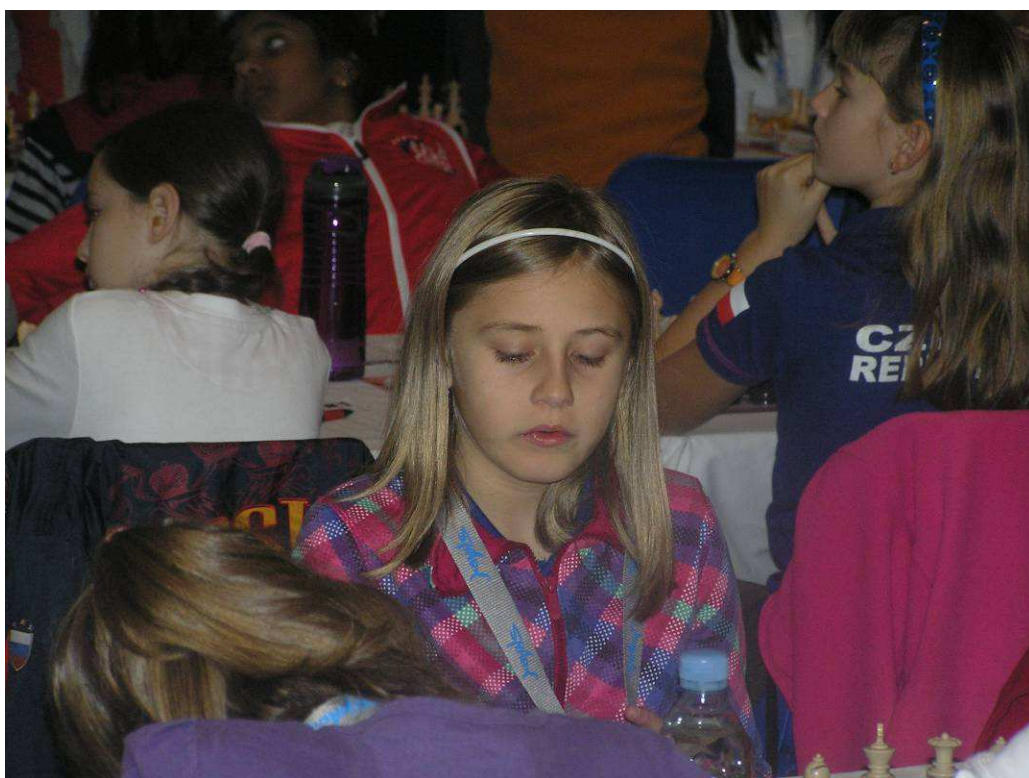
Radost a body české výpravě dnes přinesli především mladší reprezentanti, podrobněji v aktualizované výsledkové listině. Dnes naši uhráli 50% a celkově si tak udržují těsně pozitivní bilanci +1

Anička již před dnešní partíí měla opět slíbený bazén, a jelikož v časově přijatelném horizontu vyhrála i Karinka Němcová, opakovalo se před večerí vodní „šou“ z předvčerejška.



Tadeáš Kriebel při zahájení analýzy neúspěšné partie 7. kola, nad ním a vedle něho reprezentační trenéři Sergei Berezjuk, David Kaňovský a Pavel Šimáček

Dnes úspěšné nejmladší reprezentantky:



Julie Vilímová

a akvabely v kabině lanovky



Karin Němcová a Anička Vavřínková

V osmém kole na Aničku bude čekat domácí reprezentantka KOLSEK META. A my všichni si přejeme, aby dolnobenešovská rovnice byla již konečně vyvrácena zápisem: Tadeáš 1 = Anička 1!

PS: V sauně jsem byl dneska zcela sám☺

### **15.11.2012 – Den devátý: Šachový rodinný rodokmen, gól v přímém přenosu a české ztráty**

Do hor nad Maribor se dnes vrátilo sluníčko a modrá obloha. Chtělo se věřit, že přinesou pozitivní zápisy do kroniky dnešního dne.

Anička si pro dnešní dopoledne stanovila dva hlavní úkoly: Koupit a napsat pohled Honzovi (který nesmí nikdo číst, protože to jsou jejich věci☺) a dále zavolat Skypem dědovi do Havířova.

Jestliže jsem včera zmiňoval Andulčin šachový rodokmen směrem do Dolního Benešova, dovolím si zde načrtnout i druhou rodinnou šachovou větev, a to rodinu Žákovou (rodné příjmení paní, která s námi doma bydlí☺). Jitka, rozená Žáková, pochází ze šachové rodiny, její dědeček byl aktivním hráčem v Uherském Brodě a nějaký čas dokonce trenérsky vedl Vlastimila Babulu. Rovněž Jitčin otec a bratr jsou aktivními šachisty, oba nyní ve službách Dolního Benešova (Co Benešov jednou zchvátí, již nikdy nenavrátil!), dříve Bystřice pod Hostýnem. Útočný styl Aniččiných šachů často srovnáváme se způsobem vedení boje jejího strejdy Pavla (Elo cca 2060), mého švagra. Pokud se vrátíme do Dolního Benešova, tak i tam je Andulčina šachová krev rozvedena dál než k nám rodičům. Dlouholetým předsedou a nyní prezidentem ŠK TJ MSA Dolní Benešov je můj bratranec a Aniččin strejda Radomír Vavřínek, aktivním šachistou je i jeho syn Michal. A pokud bychom se chtěli vrátit o něco zpět do historie, na samý začátek šachového dění v Dolním Benešově, tak zjistíme, že jedním ze zakládajících členů šachového spolku v Dolním Benešově byl můj strýc, pan



Reinhold Pchálek. Taky je na místě zde připomenout, že aktuální stavy našeho klanu celkem úspěšně doplňuje také Aniččina starší sestra Eliška (ročník 2001), a v úterý odehrála svůj první turnaj Aniččina mladší sestra Maruška (r. 2007).

No uznejte sami, laskaví čtenáři, z takového šachového stromu jednou muselo spadnout jablko, nesoucí výstavní titul Mistr České republiky! ☺.

Anička se tedy dnes ráno rozhodla spojit se s dědou Jardou v Havířově a podělit se s ním o své dojmy z MS. Spokojenost byla evidentní na obou stranách, také děda Aničku ujišťoval, že již samotná účast na MS je obrovským úspěchem, který se jí třeba již nemusí podařit zopakovat (ale třeba taky jo, že ano☺).

Po telefonátu s dědou následovala pravidelná příprava s trenérem, dnes byla aktuální anglická hra za černého. Aňa se od náčelníka vrátila opět velmi spokojená (jako vždy), navíc s motivační prémiei zmrzlinového poháru za 3 body v posledních čtyřech kolech (hm, to máš Aňo po dnešku co dělat☺).

Po přípravě začala obřadně psát „tajný“ pohled, pozdrav Honzovi. Ráno jsme museli vygooglit jeho adresu a jelikož obsah psaní byl přísně tajný a ani mě nebylo dovoleno nahlédnout pod peřinu, jen se zmíním o souvislém lemu jistých červených útvarů, který rámoval rubovou stranu pohlednice☺. Pohled jsme po zakoupení známky odevzdali v místním krámku, který slouží rovněž jako poštovní služba směrem do Mariboru. Následoval oběd a přesun dolů.

Již v kabině lanovky jsem na Aničce začal pozorovat typický stav posledních dnů těsně před partií. Úzkost, strach-já prohraju. V Habakuku jsme zabrali náš stůl (od kterého způsobilně odešli nějakí vetřelci hned, když nás, nořasové drsňáky z Česka, uviděli ve dveřích). Paní Němcová opět podává Aničce tubu „vítězných bonbónů“ a jde se nahoru. Tam tradiční průběh, poplávání, mačkání se v davu. Jdu ještě udělat slíbenou fotku (fotky) Karin Němcové, Aničku se snažím ještě jednou utěšit, ale nic moc to nepomáhá.

Složité si kladu otázku, co tady Aničku tak hodně před partií rozrušuje. Je pravdou, že doposud byla zvyklá častěji vyhrávat než prohrávat, ale na druhou stranu je již i ve svém útlém věku poměrně zkušenou hráčkou, která si prožila několik Mistrovství republiky jednotlivců i družstev, ligová utkání i letošní ME v Praze. A tady ne vždy získávala alespoň 50% bodů. Nikdy bych si nemyslel, že i u tak malého dítěte dokáže psychická proměna během velmi krátkého okamžiku takovým rozhodným způsobem ovlivnit výkon za šachovnicí. Celá tato zkušenost je dost možná zralá na nějakou studii, diplomovou práci, nevím.

Kamera je dnes zpět na svém typickém místě a Aňa je často v záběru se svou soupeřkou, domácí reprezentantkou KOLŠEK META .



KOLŠEK META, SLOVINSKO 1 - 0 ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČESKÁ REPUBLIKA

Za chvíli píše opět Miloš, že tam Aňa zase bečí (jako bych to nevěděl a neviděl) a přispívá radou, ať jí taky aplikují nějakou desinfekci z ledničky (neví, že už tam skoro nic není). Nicméně po nějakých 15-20 minutách je vidět Anička již uklidněná a vypadá v pohodě. Také přímý záběr kamery na šachovnici ukazuje, že příprava se podařila a rozestavení figur je přibližně takové, jaké jsme si představovali. V dalším záběru již Aňa „trajdá“ a já začínám být optimistou. Po přibližně hodině přichází další přímý záběr na šachovnici, vyzývám Dejfa, aby to bleskově zhodnotil a .....všichni najednou od stolu, on line vidíme, jak soupeřka Aniče bere dámu.... Šachový gól v přímém přenosu, bohužel do naší sítě. Aňa však již zůstala v pohodě, za chvíli bylo po partii, přišla dolů s tím, že přehlídla nějakou kombinaci. Vybřečela se před partii....

Rozbor ukázal správnost a dodržení přípravy, Anička ve střední hře, ve vyrovnaném postavení, zahrála nepřesně střelcem, pak nešikovně ustoupila věží a po ztrátě kvality přišel následný dvojúder na krále a dámu a rychlý konec. Nicméně trenérem byla pochválena za správné vedení partie, rozhodla v podstatě nepřesnost a chvilková nepozornost. I přes prohru to byla jedna z nejlepších dosavadních Aniččiných partií.

Po utkání jsme se přesunuli do Mariborského šachového domu (velký stan, takový typický např. olympijský dům, jaký jsme viděli při posledních hrách v Londýně – plátna, občerstvení, sezení, prodej suvenýrů, dětský koutek, spíš tedy kout, atd – poměrně zdařilá instalace), umístěného nedaleko Habakuku. Zde kupujeme nějaké padárky, táta dává točené Laško a Anička se vyblbne s gumovým balónem a ještě nějakými atrakcemi.



Anička na dětských atrakcích v mariborském Šachovém stanu

Před odchodem jsme ještě odchytili její dnešní soupeřku a šachový den dole v Mariboru končí společnou fotografií obou slečen.



Anička Vavřínková (ČR) a Kolšek Meta (Slovinsko)

Po návratu do Habakuku se dovídáme dnešní, celkově nepříliš dobré výsledky české výpravy (dnes -5, celkově tedy padáme na -4), světlými výjimkami jsou úspěšná tažení Karin Němcové a Julinky Vilímové (obě 5/9). Přichází Tadek s hláškou remízy, v rychlé analýze ukazuje, jak také dnes mohl prohrát. Jeho rozbor „nejzkušeněji“ komentuje Julča, no má na to nárok, po čtyřech jedničkách za sebou! ☺



Karin Němcová s indickou soupeřkou před zahájením partie 8.kola

Většina od stolu ještě bude čekat na stále bojující Nelu Pýchovou, já už Aničku pakuji a odcházíme na lanovku, společnost v kabině i na večeři nám dělá právě Tadeáš. Já, jako nováček na takové reprezentační akci (v Praze v létě to přece jen bylo něco jiného) vyzvídám ze zkušeného harcovníka srovnání letošního šampionátu s předchozími. Dle Tadeáše vychází Maribor z toho srovnání velmi dobře, snad dokonce nejlépe. Všichni se shodujeme především v nadstandardní kvalitě ubytování, Tadekovi oproti jiným létům chybí jen větší rozmanitost nabízené stravy.

No to jsem se zase zakecal. Aňa mě tady spí na divanu a v ledničce za chvíli vypukne pravý poplach, nemluvě o šatní skříni☺.

Zítřejší los se na Aničku tváří relativně příznivě. Bude hrát s poslední soupeřkou startovního pole, VAN WYK KIESHA, tentokrát ze západoafrické Namíbie. Tak snad Anička nic nepodcení, hlodaví červíci zůstanou zalezlí a Anička připíše kýženou trojku.

## 16.11.2012 – Den desátý: Poslední krok a ON, zlý Červ

Včera i v předchozích dnech jsem zmiňoval otázku míry psychické pohody, soustředění a koncentrace jednotlivce (Aničky) ve vztahu k výsledku právě vykonávané činnosti, v našem případě šachové partie.

Všichni to známe, každý z nás se již s tou situací v životě potkal. Udělat ten poslední krok, ten poslední správný krok našeho snažení, abychom dosáhli vytouženého výsledku. Máme za sebou úspěšnou cestu, už se vidíme spokojeni v cíli, jen chybí tu cílovou pásku protrhnout...Jak snadné by to mělo být, ale jak obtížné a ošidné to ve skutečnosti je! V ten rozhodující okamžik vstupuje do našich myslí ON, ten zatracený červ pochybnosti, který začne důsledně různou intenzitou nahlodávat naše do té doby suverénní sebevědomí. Začne nám vnucovat myšlenky, které jsme doposud měli potlačeny hluboko v mysli: „Opravdu to nyní nezkazím? Vzpomenu si na tu poslední správnou odpověď?. Trefím i nyní ten míč tak přesně, jako dvacetkrát předtím? Přeskočím laťku opravdu i teď, i když jsem to před tím již mnohokrát dokázal? Trefím tu prázdnou bránu, trefím se do té úplně odkryté části kurtu? Je ten tah, který chci zahrát, opravdu tím, který definitivně rozhoduje partii v můj prospěch? Nezkazím snažení své, nezkazím snažení svým kamarádům v družstvu, týmu?“ Jediný okamžik, vteřina, skok či krok, úder či tah, velmi často jsou tou krutou dělicí čarou mezi úspěchem, štěstím, opojením, často i slávou a bohatstvím na jedné straně, a obrovským smutkem, zklamáním a zmarem na straně druhé. Velice často se v životě pohybujeme na velmi tenké hraně mezi úspěchem a neúspěchem a relativní maličkosti mohou rozhodnout o mnohém více či méně důležitém.

Stejně tak je tomu i ve sportu, stejně tak je tomu i v šachu. Když jsem dnes večer, resp. již v noci začal psát tento článek, v televizi jsem současně nějak paralelně sledoval finále Davisova poháru v tenise, mezi naší reprezentací a Španělskem. V prvním zápase podle předpokladů zvítězil španělský favorit David Ferrer nad Radkem Štěpánkem a soupeř vedl 1-0 na utkání. Ve druhém utkání byl mírným favoritem náš reprezentant Tomáš Berdych a dle nepsaných zákonů Davisova poháru musel v utkání s Nicolasem Almagrem vyrovnat, pokud nadále chceme pomýšlet na celkové vítězství. Berdych po dílčím výpadku ve druhém setu plní roli favorita, vede 2-1 na sety, čtvrtý set začíná naprosto suverénně a vede 3-1 na gamy a 30-0 při soupeřově podání. Je „v laufu“ a vše se zdá jasné, za pár minut musí být konec, španělský soupeř je zralý na ručník. Jen ho „dorazit“, jak to musí být snadné, řekne si v tu chvíli kde kdo.

A nyní nastupuje na scénu ON, ten zlý ČERV, a začne nahlodávat psychiku i těch nejodolnějších profesionálů. Hraje se o hodně, o prestiž, o slávu, o peníze. Stačí dva nepovedené míče, ruka (a hlava) našeho reprezentanta znejistí, začne pochybovat o svém já, o tom co opravdu velmi dobře umí, a ON se PASE, ŘADÍ v plné parádě, UŽÍVÁ SI SVÉ CHVÍLE SLÁVY a dokazuje nám svou momentální převahu nad tak dokonalým zázrakem přírody, jakým je lidský mozek. Z jasného utkání, které mělo v několika minutách skončit, se stává neskutečné pětisetové drama, kdy ON, ve svém žilvu, vesele a střídavě přeskakuje (nebo jak to dělá, nevím, ale je to jedno) z hlavy jednoho soupeře do hlavy protivníka a

naopak. Milióny diváků jsou v nervovém transu, střídavě šílí radostí a smutkem a JEMU je hej. UŽÍVÁ SI TO! A přitom stačilo našemu reprezentantovi tak „málo“, udělat ten POSLEDNÍ KROK a soupeře „dorazit“ v polovině čtvrtého setu! Utkání končí po další asi více než hodině, se šťastným koncem pro naše barvy, protože ON se naštěstí v úplně rozhodující chvíli pásl na soupeřově zahradě© Zítřka je dále o co hrát!

Stejně tak je pořád o co hrát na našem šampionátu. O každý bodík, o každou prestižní remízu. I Anička v partii třetího kola stačilo udělat ten Poslední krok, když hnala soupeřčina krále k matu. Již dříve jsem uváděl, že minimálně tři pokračování v rozhodující chvíli vedla k výhře. Jenže určitě tam někde byl ON, Andulka nebyla v psychické pohodě a zvolila pokračování čtvrté, které vedlo k soupeřčině záchraně. ON tentokrát vyhrál. ON, nevím proč (viz. předchozí dny), tady nahlodává Aniččinu psychiku způsobem, který jsem u ní doposud nepoznal. Již několikrát dokázala, že je schopna hrát lepší šachy než hraje v těchto dnech, že je schopna často ten Poslední krok zvládnout. Tady s NÍM má problém, ON byl doposud silnější.

Také dnes pravděpodobně byl ON u Aniččiny partie, tentokrát však převážně na opačné straně šachovnice. Soupeřka z jihozápadní africké Namíbie, VAN WYK KIESHA, mohla asi třikrát partii dvěma až třemi tahy rozhodnout ve svůj prospěch a získat první bod v turnaji. Nevím, jestli o NĚM věděla, nicméně ani jednou nezvolila správné pokračování. A když ON zase přeskočil k Andulce, již se nedala, byť s věží méně nachystala matovou situaci a i když ON chtěl ještě pokračovat v dosavadních hodech, Anička tentokrát řekla dost a partii matem ukončila k naší radosti ve svůj prospěch. Připsala si třetí bod v turnaji. A na důkaz toho, že ON, ten BÍDNÝ ČERV POCHYBNOSTI, byl dnes poražen, Tadek Kriebel přepsal dosavadní bodové pravidlo: „Buď já nebo Anička“, a stejně jako Aňa přispěl české výpravě k dnešnímu ne příliš vysokému bodovému zisku vítězstvím.



VAN WYK KIESHA, NAMÍBIE 0 – 1 ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČESKÁ REPUBLIKA

Anička dnes měla slíbeno poslední bazénové představení, které však bylo po dohodě s Němcovými přeloženo na zítřka.

Karin Němcová se stává lídrem naší výpravy, dosavadní bodový zisk 6/9 ji řadí do bojů o velmi prestižní umístění. S pěti a půl body jsou rovněž úspěšní Tadek Kriebel a Martin Blahynka, nad 50% jsou ještě s 5 body Van, Marek Sýkora a Julie Vilímová.



Soustředěná Karin Němcová se svou maminkou, před těžkou partií 9. kola



Anička pod téměř mateřským patronátem Nikoly Lužikové, vlevo Tadeáš Kriebel a Honza Mikeš



Zaujaté Anička Vavřínková a Julie Vilímová při nové hře „Mincovní šachy“, pod dozorem Náčelníka D. Kaňovského

O víkendu nás čekají poslední dvě kola, a tak věřme, že alespoň doženeme bodové ztráty, které jsme nastřádali včera a dnes (nyní celkově -8). Anička se střetne se srbskou soupeřkou, kterou byla poražena rovněž v předposledním kole letošního ME v Praze.

### **17.11.2012 – Den jedenáctý: Otcovská láska a mateřský pud, kolektivní duch a 17.listopad**

„Tati, já jsem tak ráda, že jsi tady se mnou! (ho, ho, no tak samozřejmě, že ☺☺). Ale já bych tady už raději chtěla mít mámu (☹☹☹). Tak krásně a bezelstně začal dnešní sluneční den! Ano, turnaj je již dlouhý, a pro osmileté, mazlivé dítě, je odloučení od maminky již příliš dlouhé. Přes maximální otcovou snahu, přes dennodenní telefonický i video kontakt s maminkou a sestrami, již Anička velmi touží po mámině náruči. Příroda je v tomto ohledu k nám otcům velmi sobecká. Nemusíte dělat nic a dítě potřebuje mámu, můžete dělat maximum Vámi možného a stejně Vás to dostihne, to nepřetržitelné mateřské pouto se ozve, i kdyby jste byl MATKA! Nepomůže vůbec nic, samozřejmě krom opravdu extrémních případů. Dovolím si svěřit se Vám s jednou větou naší nejstarší dcery Elišky z momentu, kdy jsem se vrátil z porodnice krátce poté, co tam manželka povila pozdější mistryni republiky. Eliška, v té době krátce tříletá, čekající na mě u manželčiny babičky: „Já už chci mámu!!! Nebo aspoň tátu... Tuto upřímnou, bezelstnou větu, si naprosto bezpečně budu pamatovat do konce svých dní. Říká naprosto jasně vše, a otec, který to nepochopí a začne vzdorovat, je na nejlepší cestě o dítě časem přijít.

„Tati, jak by se Eliška jmenovala, kdyby byla kluk?“, vytasí se Aňa (ne poprvé) s jasným dotazem cestou na dnešní přípravu k Dejfovi. „Tomášek. A já, kdybych byla kluk? Tomášek. A Maruška, kdyby byla kluk? Tomášek, Aničko! Zkoušeli jsme to třikrát, víš?, už se hodně směju. Hm, stejně budu mít holčičku!“ A máte to, nepomůže prostě nic, ženský v tom mají jasno! ☺.

Začal jsem takto trošku na city proto, že chci poděkovat všem, se kterými jsme tady v Mariboru strávili těch pěkných 12 dní a kteří se k nám a především k Aničce chovali tak velmi hezky a přátelsky. Počínaje laskavým a trpělivým přístupem Náčelníka (Anička opravdu umí i lepší tahy, než které předvedla tady☺), jeho asistenta, přes téměř všechna děvčata, dále pana Petra Jánského, Odru Matějovského, paní Pavlu Němcovou až po

Tadeáše, který se po příchodu na team point po nahlášení svého výsledku (který již v té době všichni víme, že☺), téměř automaticky ptá: Jak hrála Anička? Přichází Nikola Lužiková a všichni na ní vidíme, že partie nedopadla podle jejich představ. Nastupuje Anička se všetečným dotazem: „Ahoj, jak jsi hrála? Blbě, souká ze sebe Nikola. Já taky, hlásí jí Aňa, skáče Nikole na klín a smutek je ve vteřině pryč☺!

Jsem premiantem na reprezentační akci tohoto charakteru a jsem velmi příjemně překvapen týmovou atmosférou, která nás zde zastihla.

Týmovou atmosféru vytvářejí úspěšně téměř všichni. Scházejí se zde nejen trenéři a rodiče, ale především reprezentanti ve věku od ještě nezletilých dětí až po téměř dospělé a zcela samostatné a vyspělé osobnosti, které již zanedlouho budou spolurozhodovat o naší budoucnosti, především ale o budoucnosti své a budoucnosti svých dětí. Proto je na místě si jen krátce připomenout, že přesně před 23 lety stály tehdy také ještě téměř děti (žádný z dnešních reprezentantů ještě nebyl na světě) tváří v tvář komunistickým těžkooděncům, aby spustily stavidla odporu proti tehdejšímu režimu. Režimu, ve kterém tehdejší děti (já), nemohly zažít to, co mohu zažívat dnes s našimi dětmi (i s Vámi) např. dnes v Mariboru. V žádném případě není mým cílem pustit se zde do nějaké politické agitky. Stejně jako většina z Vás jsem frustrován dnešní politickou a morální situací naší společnosti (je to ale jen NAŠE DÍLO A NAŠE ZRCADLO). Jen bych chtěl připomenout těm, kteří zrovna dnes, 17. listopadu, třeba tleskali bolševickým tlachům soudruha Zavadila a jeho líným odborářským pohůnkům na svobodné demonstraci v Praze, aby si uvědomili, že za vyjádření jejich dnes zcela svobodného názoru by před 25 lety skončili v lepším případě v kotelně, v horším případě v base. Tento odstavec píši taky především proto, že jsem v listopadu 1989 byl studentem druhého ročníku VUT v Brně a byl jsem mezi těmi studenty, kterým nebylo lhostejné, kam se historické dění událostí posune. Píši to také proto, že dnes cítím dluh, ten morální dluh, který se dnes projevuje v plné nahotě. Byli jsme (my studenti i ostatní) příliš hodní, příliš sametoví, příliš slušní, nechtěli jsme BÝT JAKO ONI, nechtěli jsme mít HOLE V RUCE. A to byla ta hlavní chyba, ta osudová chyba. Náprava bude trvat nejméně o jednu generaci déle, než jsme tenkrát naivně předpokládali. Kdybychom tehdy ty hole do rukou vzali, nepromenádovali by se ti bolševičtí parchanti dnes, 17. listopadu 2012 po Staroměstském nebo Václavském náměstí. Nepronikli by to privatizujících se podniků a ty by dnes měly majitele jinde než např. na Kajmanských ostrovech. Věty tohoto odstavce jsou vzkazem, vzkazem těm, kterým věřím, především dnešní, tehdejší dobou již nepoznamenané generaci. Jsou vzkazem i Těm, se kterými jsem i nyní v Mariboru.

Anička dnes prohrála. Prohrála rychle, po hrubé chybě. Ale mě to nevádí. Není to nejdůležitější. Píše se rok 2012 a Anička reprezentuje svou zemi, Českou republiku, na mistrovství světa (ona si to ještě příliš neuvědomuje☺). Má již to štěstí, že mistrovství republiky vyhrála v roce 2012 a ne v roce 1987. Odměnou, nejen jí, je setkání a soupeření s nejlepšími dětmi celého světa. Kdyby vyhrála mistrovství republiky před 25 lety, odměnou by jí bylo ulepené lízátko, diplom s rudou hvězdou a řízená pozvánka rodičům ke vstupu do Komunistické strany.

Hezký den a optimismus Vám všem





Anička před hlavním billboardem šampionátu u hotelu Habakuk před partií 10. kola



ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČESKÁ REPUBLIKA 0 – 1 DJORDJEVIC NEVENA, SRBSKO

## 18.11.2012 – Den dvanáctý: Bilancování, resumé

V tuto chvíli jsou v plném proudu partie závěrečného kola šampionátu. Sedíme v obvyklé sestavě na našem stanovišti a jsme zvědaví, zdali se našim reprezentantům dnes podaří alespoň srovnat dosavadní zápornou zápasovou bilanci.

O velmi dobré umístění bojují v kategorii G10 Karin Němcová (6,5) a Julie Vilímová (6) a v kategorii U 14 Martin Blahynka (6,5). Anička právě hraje proti druhé reprezentantce Keni a první záběry přímo na Aniččinu šachovnici nás naplňují mírným optimismem.



ANNA VAVŘÍNKOVÁ, ČESKÁ REPUBLIKA 1 - 0 TITI GILLIANE, KEŇA

Ano, Anička partii posledního kola zvládla, poráží u druhou Keňanku a své první mistrovství světa ukončí se ziskem 4 bodů.

Nyní se s Aničkou ještě na chvíli zajedeme podívat do centra Mariboru a budeme napjatě očekávat další výsledky českých reprezentantů v posledním kole.

Během asi devadesáti minut jsme napravili resty volného dne a prošli jsme si alespoň krátce centrum Mariboru. Anička dostala poslední odměnu za svůj výkon na MS, v listopadovém podzimu nádhernou velkou zmrzlinu 18.11.2012 v centru Mariboru..



Historické centrum Mariboru



Historické centrum Mariboru



Opět jsem byl nucen použít svou plynulou angličtinu, abychom na pátý pokus bezpečně našli cukrárnu, ve které Anička dostala svou poslední, ale zaslouženou odměnu v Mariboru



18.11.2012. Maribor. Zasloužená odměna pro Aničku!©



Rozlučka s Mariborem na břehu a z pohledu na břeh řeky Dravy



Poslední fotka na mostě nad řekou Dravou – nashledanou a díky!

Již jsme v kontaktu s panem Blahynkou, což je neodvratným znamením, že naše mise ve Slovinsku je u konce. Společně domlouváme čas odjezdu. S Aničkou se ještě naposled vracíme do Habakuku na náš POINT, kde sbíráme výsledky dnešního dne. Celková bilance reprezentace již bohužel nebude vylepšena, nicméně velkou radost nám dělá Karinka Němcová, v posledním kole vítězí a se ziskem 7,5 bodu bude atakovat první desítku celkového pořadí. Nakonec končí na 13. místě, jasně nejlepší z české výpravy a zaslouží si velké blahopřání. Svě poslední partie bohužel prohrávají Martin Blahynka i Julča Vilímová, ale i jejich vystoupení zde v Mariboru bylo zcela jistě velmi úspěšné. I Tadek drží v posledním kole zřázování se s Aničkou a vítězí, s konečným účtem 6,5 bodu a pěkné 25. místo.

..... Spěcháme, a hlavně těšíme se již domů. Aňa se asi dvacetkrát ptá, kdy už tam budeme (Frištenský). I doma se už na naši malou myš všichni těší☺. Přivezou i babičku z Benešova! To bude laskání☺!

Anička si asi naplno ještě neuvědomuje, že odehrála svůj doposud největší turnaj. Ale určitě zavnímala, že na rozdíl od domácích soutěží, nějak častěji prohrávala. Možná právě tady pramenila její psychická labilita především uprostřed turnaje. Přesto se neztratila. Její získané čtyři body mohly být dle mého názoru navýšeny maximálně o jeden až jeden a půl bodu, dál současná reálná výkonnost Aničky dnes nedosahuje. Konfrontace se světovou špičkou byla tou nejlepší šachovou realitou, jaká jen mohla být!

Ještě jednou bych velmi rád poděkoval VŠEM, kteří Aničku v jejím startu na MS v Mariboru jakýmkoliv způsobem podpořili a drželi jí palce v samotném průběhu šampionátu.

S úctou a poděkováním čtenářům mé reportáže

Tomáš Vavřínek